

Schilderslief

Meer lezen van Simone van der Vlugt?

Kijk op p. 313

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Simone van der Vlugt

Schilderslief

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerste druk 2019

Elfde druk 2020

ISBN 978 90 263 5271 3

© 2019 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Young Woman at an Open Half-Door, 1645

(oil on canvas), Rembrandt Harmensz. van Rijn (1606-1669) /

The Art Institute of Chicago, IL, USA / Mr. and Mrs. Martin

A. Ryerson Collection / Bridgeman Images

Foto auteur © Wim van der Vlugt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

5 juli 1650

De koets rijdt in volle vaart over de ongeplaveide wegen. Ik word voortdurend heen en weer geslingerd. Mijn handen en voeten zijn gebonden, dus ik kan niets doen om te voorkomen dat ik tegen de wand smak, en ik heb het gevoel dat ik onder de blauwe plekken zit. Het dorp ligt allang achter ons, maar ik kan nog steeds niet bevatten wat me overkomen is.

Het ene moment liep ik met een mand aan mijn arm over de landweg, en het volgende moment hoorde ik achter me paardenhoeven dreunen op de zandweg. Ik keek om en zag een koets met hoge snelheid op me afkomen. Met een sprong opzij bracht ik mezelf in veiligheid. De koetsier minderde vaart en hield halt.

Woedend nam ik mijn rokken bijeen en liep naar hem toe om hem even goed de waarheid te zeggen. Maar voor ik dat kon doen vlogen de portieren aan beide kanten open en sprongen er twee mannen naar buiten. Aan de kleuren van hun kostuums en de pluimen op hun hoeden, zwart en rood, herkende ik ze als stedelijke gerechtsdienaren uit Amsterdam.

‘Geertje Dircx?’ vroeg een van hen.

Op dat moment begreep ik wat er aan de hand was. Ik draaide me om en rende weg, maar ik was kansloos. De mannen hadden me snel ingehaald, grepen me vast en sleepten me mee.

‘U bent gearresteerd, in naam van de vroedschap van Amsterdam. Wij hebben de opdracht u over te brengen naar het tuchthuis van Gouda.’

Ik verzette me hevig, maar tegen twee man was ik niet opgewassen. Ze boeiden me, werkten me hardhandig de koets in en stapten zelf ook in. Ik schreeuwde en schopte.

Het rijtuig kwam in beweging, maakte een scherpe draai en ik stootte hard mijn hoofd. Terwijl ik versuft tegen de wand aan lag, werden mijn voeten geboeid en daarna kon ik niets meer beginnen. Behalve schreeuwen, en toen ik dat deed, propte een van de mannen een doek in mijn mond.

Tegenover me zat een in het grijs geklede vrouw met een witte muts op, haar handen gevouwen in haar schoot. Ze leek niet onder de indruk van de manier waarop ik was binnengekomen.

Ik worstelde om los te komen, maar ik deed mezelf alleen maar pijn, en ten slotte bleef ik uitgeput stilzitten. Vragen wat er in vredesnaam aan de hand was ging niet met die doek in mijn mond. Ik probeerde hem uit te spugen, maar dat lukte evenmin.

En nu heb ik het opgegeven. Verslagen zit ik op mijn plek, terwijl ik moet vechten tegen de angst die in me omhoog stuwt.

De vrouw, die recht tegenover me zit, houdt me scherp in

de gaten. Ze heeft al die tijd gezwegen, maar nu richt ze het woord tot me.

‘Als je rustig blijft, haal ik die prop uit je mond. Als je gaat schreeuwen, stop ik hem er weer in.’

Ik knik, verre van rustig, maar bereid om me in te houden. De vrouw maakt een gebaar naar een van de mannen, en hij bevrijdt me van de doek. Opgelucht haal ik adem.

‘Ik ben Cornelia Jans,’ zegt de vrouw. ‘Ik werk voor het gerecht en heb opdracht gekregen je naar het tuchthuis van Gouda te brengen.’

‘Waarom?’ stoot ik uit, mijn mond nog vol vezels van de doek.

‘Weet je dat echt niet?’

Natuurlijk heb ik wel een vermoeden, maar ik wil het van haar horen. Er is er maar één die me zoiets zou kunnen aandoen, en hoewel ik weet hoe hij over me denkt, verwachtte ik niet dat het zover zou komen. En toch zit ik hier, en de enige naam die in me opkomt is die van hem.

‘Ik wil het van u horen,’ zeg ik schor.

Even bespeur ik iets van mededogen op Cornelia’s gezicht, maar als ze spreekt klinkt haar stem vlak. ‘Goed dan. U bent schuldig bevonden aan contractbreuk, diefstal en hoererij. Uw zaak is voorgelegd aan de burgemeesters Cornelis Bicker, Nicolaes Corver en Anthony Oetgens van Waveren, en zij hebben het oordeel uitgesproken. De vierde burgemeester, Wouter Valckenier, is er niet in gekend omdat hij op sterven ligt. Maar de drie andere heren waren unaniem.’

Ik probeer rustig door te ademen. Het tuchthuis! Daar heb ik verhalen genoeg over gehoord, en alleen al de gedachte om

daar wekenlang te moeten zitten brengt me in paniek.

‘Waarom?’ vraag ik met schrille stem. ‘Wat heb ik misdaan? U had het over hoererij. Dat begrijp ik niet.’

‘Echt niet? Blijkbaar heeft u zich overgegeven aan een zondig leven. Er is informatie over uw levensstijl ingewonnen en verschillende mensen hebben tegen u getuigd.’

‘Wie dan allemaal?’

‘De eigenaar van een nogal dubieus logement. Hoe heet het ook alweer?’ Ze raadpleegt haar documenten. ‘Het Swartte Bottje. Dat is een beruchte plek, waar heren een lichtekooi zoeken. En u hebt daar wekenlang gezeten.’

‘Maar niet als lichtekooi! Ik huurde er alleen een kamer!’

Cornelia steekt haar hand op. ‘Het is niet aan mij om daar een oordeel over te vellen. Ik geef alleen de feiten.’

Mijn verbijstering wordt steeds groter als de ontstellende waarheid tot me doordringt. Hij heeft het echt gedaan. Hij heeft me laten arresteren als de eerste de beste misdadiger. Vol ontzetting kijk ik Cornelia aan. ‘Hoeveel weken heb ik gekregen?’

‘Weken?’ zegt Cornelia. ‘U bent veroordeeld tot twaalfjaar.’

Als ik begin te schreeuwen, proppen ze opnieuw de doek in mijn mond.

Halverwege de reis stoppen we bij een herberg. Het wordt al donker, we bereiken Gouda nooit voor het sluiten van de poorten. De overnachting geeft me nieuwe hoop, misschien kan ik ontsnappen. Al gauw ontdek ik dat ik dat wel kan vergeten. De prop is weer uit mijn mond gehaald, maar ik blijf geboeid aan handen en voeten.

Een lange, slapeloze nacht volgt. Het is bijna een opluchting als de dageraad tussen de luiken door kiert en ik word gesommeerd om op te staan. Na een licht ontbijt, waarbij het eten in mijn mond wordt gestopt, gaan we verder. Onderweg is het geen moment stil in de koets. De gerechtsdienaren en Cornelia praten aan één stuk door. Mij negeren ze.

De hele weg kijk ik uit het raam naar de voorbijglijdende weilanden, sloten en dorpen. Twaalf jaar! Dat moet een misverstand zijn, zelfs dieven krijgen niet zo'n zware straf. Bij aankomst zal het wel rechtgezet worden, dan krijg ik vast te horen dat het twaalf weken zijn. Dat is al erg genoeg. Hoe moet ik die tijd doorkomen?

Even na de noen doemen de muren van Gouda op en een halfuurtje later rijden we de stad in.

Somber kijk ik naar buiten. De straten, de mensen, de markt en de grachten, het is allemaal zo alledaags en vertrouwd. Nog even en ik word daar voor lange tijd van buitengesloten. Twaalf weken tussen dievegges en hoeren... Het wordt een verschrikking, dat kan niet anders.

De koets houdt al snel halt en een schok van angst gaat door me heen. Rechts ligt een groot, witgeverfd gebouw dat deel uitmaakt van een klooster. Is dat het tuchthuis? Blijkbaar wel, want Cornelia opent het portier en stapt uit.

De gerechtsdienaren verwijderen de boeien van mijn voeten en helpen me uit de koets. Mijn knieën trillen zo dat ik moeite heb om overeind te blijven.

Op straat blijven mensen staan, en een jongen van een jaar of veertien roept: 'Daar komt er weer een!' Een ouder iemand zegt: 'Dat is denk ik geen hoer. Zal wel een dief zijn.'

Een paar jongens beginnen te schelden en rotzooi naar me te gooien, maar als de gerechtsdienaar een dreigende beweging maakt, rennen ze weg.

Het tuchthuis heeft een imponerende entreepoort, met een gevelsteen waarop drie vrouwen spinnen, naaien en breien, en drie mannen hout staan te zagen. De enorme deur is voorzien van ijzerbeslag.

Cornelia heeft al aangeklopt en er wordt opengedaan. Een man in streng zwart begroet haar en werpt een korte blik op mij.

‘De regentessen vergaderen nu. Zet haar maar even in een cel,’ zegt hij.

Ik word meegenomen, de hal door, een gang in, naar een langwerpige binnenplaats. Aan de overkant gaan we een deur door en dan een trap af. Een sterke grondlucht komt me tegemoet, mijn voetstappen echoën onder de gewelven.

Een cipier stapt naar voren met een bos sleutels in zijn hand en gaat ons voor de gang in. Halverwege opent hij een celdeur. ‘Deze is vrij,’ zegt hij.

De gerechtsdienaren leiden me naar binnen en verwijderen mijn handboeien. Vervolgens verlaten ze de cel en lopen weg zonder te groeten. Alleen Cornelia blijft nog even staan en zegt: ‘Dag Geertje. Het beste.’

Dan gaat de zware houten deur dicht.

Ik zak neer op een bankje, verbijsterd dat dit allemaal echt gebeurt. Dat de man die ik zo heb liefgehad en die, dat weet ik zeker, ook van mij heeft gehouden, me dit kan aandoen.

Die verbijstering verdwijnt niet. Ze is er als ik uit mijn cel word gehaald en de binnenmoeder me naar de regentessen-

kamer brengt, waar ik de huisregels te horen krijg. Ze is er als ik stamelend vraag of mijn straf niet twaalf weken moet zijn, of er niet een vergissing is gemaakt. Dat blijkt niet zo te zijn.

Ik bespeur enig medelijden bij de regentessen, maar dat helpt me niet. Het is en blijft twaalf jaar. Ze overhandigen me een gerechtelijk document waar het op staat, ik ben bij verstek veroordeeld.

Ik huil en schreeuw niet als ik naar de werkzaal word gebracht, maar zak weg in een toestand van stille wanhoop, waarbij ik alleen maar voor me uit kan staren, naar een andere wereld, een ander leven, waarin ik dit nooit voor mogelijk had gehouden.

Hoorn, 1632

De herberg was overvol en zo lawaaiig dat ik de bestellingen bijna niet kon verstaan. Omgeven door slierten tabaksrook boog ik me iedere keer over naar de klant om te horen wat hij zei, geërgerd achteromkijkend als iemand aan mijn achterste zat.

Het Morriaenshoofd was geen chique herberg, maar hij liep uitstekend, zo dicht bij de stadspoort. Ondanks lastige klanten en handtastelijkheden vond ik het er heerlijk. Er was altijd reuring en geen dag was hetzelfde. Het werk wel, natuurlijk, dat ging maar door en kon behoorlijk uitputtend zijn. Op zondag, mijn enige vrije dag, was ik vaak zo moe dat ik half zat te slapen in de kerk.

Maar het was beter dan mijn leven in Edam, waar ik jarenlang hele dagen vis had schoongemaakt. Ik hield niet van de haven daar. In het laagstaande water bleef van alles achter: stukken rottend hout, zeewier en dode vissen. Het bracht een stank met zich mee waar ik de hele dag in stond.

Thuis, op de scheepstimmerwerf waar mijn vader werkte

en waar we woonden, rook het naar vers geschaafd hout, zo sterk dat het wel leek of je midden in een bos stond.

Ik was nog nooit in een bos geweest, maar volgens mijn vader rook het daar precies zo. Hij beweerde dat hij aan de hand van de geur van het hout kon vertellen van welke soort boom de planken kwamen. Als kind geloofde ik dat, tot mijn broer Pieter me vertelde dat de houtsoort op de vrachtbrieven stond vermeld.

Gelukkig was het altijd wel gezellig geweest op het werk, thuis in Edam. Tijdens het sorteren was er voldoende gelegenheid om met de andere vrouwen te praten en grappen te maken.

Trijn Jacobs was een paar jaar ouder dan ik. Vanaf mijn eerste werkdag had ze zich over mij ontfermd en ze werd een goede vriendin. Ook Lobberich, mijn nicht, werkte in de haven. We hebben altijd veel plezier gehad met z'n drieën en we vergeleken de mannen op zee met vissen. De knappe, stoere mannen noemden we snoeken of kabeljauwen, de anderen waren scharretjes of haringen.

Ik was vijftien toen het mansvolk ook belangstelling voor mij begon te krijgen. Coenraad, een van de vissersjongens, kwam regelmatig naar me toe om een aparte vangst te laten zien, of om schelpen te brengen die in de netten mee omhoog kwamen.

‘Volgens mij ziet hij wel wat in je,’ zei Trijn. ‘Hij staat de hele tijd naar je te kijken.’

‘Het is een haring.’

‘Echt? Meer niet? Ik vind hem wel een zilverbaars, zo slank en lenig.’

‘Ik wil geen slanke vis, ik wil een stevige. Een snoek of zo.’

‘Wees voorzichtig met wat je wenst,’ zei Trijn. ‘Een snoek is een roofvis. En Coenraad vind ik bij nader inzien toch meer een makreel. Goedgebouwd, actief en een krachtige staart. Vooral dat laatste.’

We proestten het uit en durfden elkaar niet aan te kijken toen Coenraad aan kwam lopen.

Misschien zou ik met Coenraad getrouwd zijn als ik in Edam was gebleven, of met een jongen zoals hij. Het is vreemd om te bedenken dat mijn leven dan heel anders zou zijn verlopen. Ik zou kinderen gekregen hebben en nooit iets anders hebben gezien dan Edam en omgeving, maar ik zou waarschijnlijk wel gelukkig zijn geweest. Het was de gewone gang van zaken, een leven zoals dat bijna alle meisjes in het dorp te wachten stond, veilig en voorspelbaar.

Niets wees erop dat mijn leven anders zou worden, maar toen de kans zich aandiende, greep ik hem.

Het was Lobberich die erover begon. Ze had gehoord dat in een herberg in Hoorn een dienstster werd gevraagd. Als ze niet op het punt had gestaan om te trouwen, zou ze misschien zelf wel naar Hoorn zijn gegaan.

‘Is het niet iets voor jou, Geertje?’ vroeg ze. ‘Het is hard werken, maar je stinkt in ieder geval niet meer naar vis.’

Die ochtend dacht ik voor het eerst na over mijn toekomst. Het idee dat ik kon weggaan wond me op en joeg me tegelijk angst aan. Ik had mijn hele leven in Edam gewoond, ik kende geen andere stad. Hoorn was een stuk groter, hoe zou het daar zijn? Hoe langer ik erover nadacht, hoe nieuwsgieriger ik werd.

Ik was inmiddels tweeëntwintig, als ik weg wilde was dit het moment. Misschien was het wel de enige kans die ik zou krijgen. Ik wist dat ik nergens bijzondere aanleg voor had, of het moest het talent zijn om in de problemen te komen, zoals mijn moeder altijd zei. Maar ik had wel iets anders meegekregen: ik was voor de duvel niet bang.

Mijn ouders waren niet bijzonder streng, en ik verwachtte dan ook niet veel weerstand tegen mijn plan. 's Avonds, tijdens de maaltijd van bonen en vis, vertelde ik over de betrekking in de Hoornse herberg.

'Ik wil ernaartoe,' zei ik. 'En als ik aangenomen word, blijf ik er meteen.'

'En als je niet aangenomen wordt?' vroeg mijn vader.

'Waarom zouden ze me niet aannemen?'

'Misschien hebben ze intussen al iemand.'

'Dan zoek ik ander werk. Ik kom sowieso niet meer terug, ik heb genoeg van vis sorteren.'

Pieter keek de tafel rond. 'Mevrouw heeft genoeg van vis sorteren.'

In eerste instantie reageerde mijn moeder niet, toen zei ze: 'In een herberg werken valt ook niet mee. Je zult er lange dagen maken.'

'Dat vind ik niet erg.' Tussen twee happen door keek ik naar mijn vader, die zijn lepel liet zakken.

'Wat is het loon?'

'Volgens Lobberich zestig gulden per jaar.'

Daar waren ze allemaal even stil van.

'Dat is meer dan je in de haven ooit zult krijgen,' zei mijn

vader. ‘Doe maar, Geertje, ga maar naar Hoorn. En als je wordt aangenomen, stuur je een kwart van je loon naar huis.’
Zo gemakkelijk ging het.

Ondanks de opwindning over mijn nieuwe leven viel het afscheid niet mee. Ik omhelsde mijn ouders lange tijd, en toen ik mijn armen om Pieter heen sloeg, tilde hij me een eindje van de grond.

‘Ik kom je opzoeken,’ zei hij.

Trijn haalde me thuis op en vergezelde me naar de Schepenmakersdijk. Ze had een kleine baal met geschenken bij zich die ik in Hoorn pas mocht bekijken.

‘Zodat je me niet vergeet,’ zei ze.

‘Alsof dat zou kunnen,’ zei ik. ‘Je komt me toch wel een keer opzoeken in Hoorn?’

Dat beloofde ze, en ze beloofde ook om te schrijven. Ze dwong me de belofte af haar briefjes te beantwoorden, want ze wist hoeveel moeite ik had met het alfabet. Maar voor Trijn was ik bereid me erdoorheen te worstelen.

Het was vier uur lopen van Edam naar Hoorn, maar ik kon meerijden op de wagen van oom Jacob, de vader van Lobberich. Links strekte het frisgroene polderlandschap zich uit, rechts sloegen de grijze golven van de Zuiderzee stuk tegen de dijk. Toen we Scharwoude naderden, waren de muren en torens van Hoorn al zichtbaar en begon mijn hart sneller te kloppen. Daar lag mijn nieuwe woonplaats, net als Edam pal aan het water, maar groter en spannender. Ik wist dat er nog veel grotere steden waren, zoals Amsterdam en Haarlem, maar voor mij was Hoorn al een hele stap.

Via de Westerpoort bolderden we de stad in en onmiddellijk waren we omgeven door wagens, voetgangers, rennende kinderen, schreeuwende handelaren en vee dat door de smalle straten werd gedreven.

‘Waar moet je zijn?’ vroeg oom Jacob.

‘Ik weet het niet, ik ben hier nog nooit geweest. De herberg heet Het Morriaenshoofd.’

‘Die ken ik wel.’ Jacob liet de leidsels op de paardenrug neerkomen en het dier versnelde zijn pas.

We reden een wat bredere straat in, die waarschijnlijk om die reden de naam Breed had gekregen, en sloegen rechts af het Oude Noort op. Halverwege de straat zag ik de herberg liggen. Er hing een uithangbord van een man met een donker gezicht boven de deur, en er stonden twee rechtopstaande biervaten bij de ingang.

‘Ik kom over een uur terug. Als het niks is geworden, kun je mee terugrijden,’ zei oom Jacob.

‘Ik ga niet terug,’ zei ik, terwijl ik me van de bok afliet glijden. ‘Dan zoek ik wel ander werk.’

‘Wat jij wil.’ Oom Jacob gaf me mijn baal met kleding en spullen aan, sprong van de bok en omhelsde me kort. ‘Nou, maak er wat van, meid.’

Hij glimlachte, tikte tegen zijn muts en klom weer op de wagen. Ik draaide me om naar de herberg, haalde diep adem en ging naar binnen.

De waard was een vrouw, en ze heette Aecht Carstens. Aan de manier waarop ze me aankeek, scherp en taxerend, zag ik dat dit iemand was met overwicht, ook op mannen. Later bleek ook dat ze veel sterker was dan je in eerste instantie zou

denken. Dat wisten alle vaste herbergbezoekers, en wie het niet wist kwam er snel achter. En als er dan nog steeds problemen waren was Simon, de knecht, er nog.

Op het moment van mijn aankomst had Aecht niet veel tijd. De gelagkamer zat stampvol en ze maakte een gehaaste indruk.

‘Geertje, zei je? Laat maar zien wat je kunt, ik zal je vertellen wat je moet doen. Als ik tevreden ben, kun je blijven.’ Ze reikte me een voorschoot aan en ik ging aan het werk. Aan het einde van de dag knikte ze me goedkeurend toe.

‘Aan jou heb ik wel wat,’ zei ze.

Hoorn was groter dan Edam, maar klein genoeg om me er snel thuis te voelen. Misschien ook vanwege de ligging aan de Zuiderzee, die de stad de sfeer bezorgde die ik van mijn geboortedorp kende. Er heerste dezelfde drukte en er klonk hetzelfde vertrouwde geklop en gehamer van kuipers en scheepstimmerlieden. Ook hier vond je overal touwslagers, zeildoekwevers en vissers. In de haven, bij het Hooft, lagen de fluitschepen, karvelen en lichters broederlijk naast elkaar aangemeerd.

In de herbergen rond de Roode Steen kwamen veel jongelui om te drinken, te dansen en naar hanengevchten te kijken. Meestal ging ik op pad met een andere dienstster, Elisabeth, die in Hoorn geboren was en me op sleeptouw nam. Door haar leerde ik snel andere mensen van onze leeftijd kennen. Aan aanbidders had ik geen gebrek, maar ik was niet geïnteresseerd.

Iedere dag begon met het oppoken van het haardvuur in

de keuken en de gelagkamer. Daarna haalde ik water bij de pomp en sjouwde ik de emmers de keuken in, waar de kok bezig was met het voorbereiden van het ontbijt. Zelf aten we tussen de bedrijven door, want eerst moest de vloer in de gelagkamer schoongemaakt worden. Ik veegde het zand weg dat de gemorste drank en etensresten van de avond ervoor geabsorbeerd had en strooide schoon zand op de vloer. Tegen de tijd dat ik daarmee klaar was kwamen de eerste gasten naar beneden. Ik zette ze haring, brood en kaas voor en terwijl zij aten, ging ik naar boven. Het stonk altijd in de slaapvertrekken, die door meerdere mensen werden gedeeld, en ik gooide de luiken wijd open zodat de dikke slaap- en pislucht kon ontsnappen. Daarna nam ik de kamerpotten mee naar beneden en nadat ik ze in de gracht had gelegegd, spoelde ik ze af onder de pomp op het achtererf. Vervolgens leegde ik de piston die bij de achteruitgang stond. Daarmee was de meest onaangename taak achter de rug en kon ik beginnen aan de vaat die zich in de stenen spoelbak opstapelde.

Op een frisse, zonnige voorjaarsmiddag kwamen mijn vader en mijn broer onverwacht de herberg binnenlopen. Ik slaakte een kreet en vloog eerst mijn vader en toen Pieter om de hals.

‘Wat een verrassing! Wat doen jullie hier?’

‘Jou bezoeken,’ zei mijn vader terwijl hij me tegen zich aantrok. ‘Hoe gaat het?’

Het was op dat moment niet druk in de herberg en Aecht gebaarde dat ik wel even vrij kon nemen.

We gingen aan een tafeltje in een hoek zitten en ik overstelpte mijn vader met vragen. Hij vertelde dat moeder een

beetje ziek was en niet kon komen, maar dat het niets ernstigs was. Met de rest van de familie en met mijn vriendinnen ging het goed, hij had brieven bij zich.

‘We doen tegenwoordig zaken met een Hoornse houthandelaar,’ zei Pieter. ‘Vandaar dat we hier zijn. We zullen voortaan wel vaker naar Hoorn moeten, of in ieder geval een van ons.’

Dat was geweldig nieuws. Ik liet hem beloven mijn moeder mee te nemen zodra ze beter was. Nadat we wat gegeten en gedronken hadden, stapten mijn vader en Pieter op, en ook ik moest weer aan het werk. We namen afscheid, maar met de lichte, ontspannen toon van een spoedig weerzien.

In de weken die volgden zag ik hen inderdaad vaker, kort maar regelmatig. Op mijn vrije dag kwam mijn moeder af en toe mee, evenals Trijn en Lobberich. Het deed me altijd goed om ze weer te zien.

‘Ik heb verkering, met Albert,’ kondigde Trijn aan tijdens een van haar bezoeken. ‘Heb jij nog geen vrijer? Echt niet?’

‘Onze Geertje is kieskeurig,’ zei Aecht, die net langsliep, met een knipoog. ‘De mannen zwermen om haar heen, maar ze is niet geïnteresseerd.’

Ik glimlachte maar wat. Er was wel degelijk iemand in wie ik geïnteresseerd was, maar dat hield ik liever nog even voor mezelf.